

Hassing-Jørgensen: Jeg vil tilføje, at det Udtryk, det ærede Medlem Hr. Krag anvendte, en kollegial Forsamling, vil jeg heller ikke anerkende i Almindelighed. Der kan være Love, meget vigtige Love, saasom Grundloven, hvor samtlige Ministre gør Indstilling til Kongen om Fremlægelse eller Stadfæstelse, men ellers er Kollegierne jo afskaffet her i Landet, og den enkelte Minister alene er ansvarlig for sit Omraade. Hvilke Raad den enkelte Minister søger og faar hos sine Kolleger er en ganske anden Sag.

Victor Pürschel: Den højtærede Justitsminister fremsatte en letsindig Udtalelse om, at han aldrig havde været enig med Professor Matzen. Jeg tror, det rent objektivt set er værst for den højtærede Minister.

Saa sagde Ministeren: Hvem skal afgøre, om en Minister har begaaet Dumheder? det skal Flertallet. Ja, det er nu en Flertalsdyrkelse, der ikke er helt i Overensstemmelse med Ministerens Indstilling i øvrigt, men det skal jeg se bort fra ved denne Lejlighed. Men det, der er det beklagelige ved Systemet, er dette, at Flertallet afgør ikke, om Ministeren har baaret sig urigtigt ad eller ikke. Det, Flertallet afgør, er, om man ønsker i den foreliggende Situation at tage den Svækkelse, som det er, at Ministeren faar et Mistillidsvotum. Det er det, der stemmes om, og ikke noget som helst andet, og derfor faar man ingen Afgørelse paa den Maade.

Saa savnede jeg i Ministerens Svar en Redegørelse for, paa hvilke Omraader denne Lov giver noget fra det almindelige strafferetlige afvigende. Det synes jeg det var meget vigtigt at faa frem. Det eneste, der pegede i den Retning, var, at Ministeren sagde, at nu havde det udviklet sig saa uhyre meget, at man maatte have en Vejledning. Den kan Ministeren jo nu faa af sine sagkyndige Medhjælpere, hvis han ikke selv er i Stand til, hvad den højtærede Minister jo er, at granske de statsretlige Problemer. Ministeren sagde, at der kræves særlige Regler. Ja, ja, vi har nu levet foreløbig 90 Aar uden særlige Regler, og det er gaaet helt godt; Ministrerne har da i hvert Fald klarer sig meget godt under dette, saa det, der maatte være Ministerens Op-gave i denne Situation, synes jeg var at paavise: paa hvilke Punkter giver saa denne Lov særlige Regler?

Men det fik vi desværre ikke noget at vide om. Ministeren siger, at man bevarer jo de almindelige strafferetlige Regler for Ministre. Ja naturligvis, for deres Køren rundt i Automobil og hvad de i øvrigt kan

foretage sig gælder de almindelige strafferetlige Regler, men for de Tjenestemandshandlinger, der omfattes af denne Lov, gælder jo den og ikke den almindelige Straffelov. Det maa være Meningen med den, og det er ogsaa det, der fører til de Resultater, som jeg paaviste, første Gang jeg havde Ordet.

Dér maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hasle, at det forekommer mig, at det Ræsonnement, han stiller op, er alt for formelt. Efter min Mening kan en Ministers Ansvar for sine Embedshandlinger ikke begrænses til dette, at de er foretaget i et Statsraad eller i et Ministerraad. Det kan ikke være Meningen med det, og heller ikke Lovforslagets Formulering peger i denne Retning, og der kan ikke være Tvivl om, at der i et Ministermøde kan fattes Beslutninger, der kan være af meget vidtrækkende Karakter, hvor en Minister kan paadrage sig et meget betydeligt Medansvar for en anden Ministers Handling. Jeg forstaaer altsaa ikke det Ræsonnement, som det ærede Medlem opstiller, og lige saa lidt det Ræsonnement, at Flertallet kan godkende en hel Del af det og derved umuliggøre strafferetligt Ansvar. Det gælder langtfra paa alle Punkter, at en efterfølgende Godkendelse fra Flertallet kan bortfjerne det strafferetlige Ansvar, og derhos bliver det principielle tilbage, og dette rent principielle er det, der har Værdi, for det er det, der virker som et Incitament for Ministeren til ikke at udsætte sig for en Anklage.

Jeg mener fremdeles, at dette at et Mindretal havde Ret til at gøre det, vilde være et Moment, der vilde tvinge Ministeren til at være forsigtig med sine Handlinger. Fristelsen for et Mindretal til letsindigt at rejse en Anklage er efter min Mening overordentlig ringe, for en tabt Anklage vilde falde tilbage paa det Mindretal, der havde rejst den, med meget stor Vægt, saa Misbrug her tror jeg ikke man skal frygte meget for.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hasle har Ordet for en kort Bemærkning.

Hasle: Jeg har aldrig sagt, at der ikke i et Ministermøde kunde fattes nogen Beslutning, som man blev ansvarlig for. Jeg har sagt, at der ingen Grund er til, og der kan ikke statsretligt findes nogen Begrundelse for at udskille Ministermøde som et særligt Omraade for Ansvar, idet Grundloven ikke kender dette Begreb. Grundloven kender, at den enkelte Minister handler — og som det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen rigtigt sagde, at han søger Raad hos andre